

Oost-West

Condor

Gert Voet

2^e Druk anno MMXXIII
Schrijver: Gert Voet
Coverontwerp: Gert Voet
ISBN: 9789464807172
© Gert Voet

Inhoud

<i>Aantekeningen</i>	<i>Maarten</i>
<i>Boekrol I-II</i>	<i>Sluys</i>
<i>Boekrol III</i>	<i>Ontpoldering</i>
<i>Boekrol IV</i>	<i>Ochtendstond</i>
<i>Boekrol V</i>	<i>Kunstberg</i>
<i>Boekrol VI</i>	<i>Oesterpoort</i>
<i>Boekrol VII</i>	<i>Indegrid</i>
<i>Boekrol VIII</i>	<i>Aarm</i>
<i>Boekrol IX</i>	<i>Stilte</i>
<i>Boekrol IX</i>	<i>Afscheid</i>
<i>Boekrol X</i>	<i>Laatste Snik</i>
<i>Boekrol XI</i>	<i>Slikken</i>
<i>Aantekeningen</i>	<i>Personages en Lexicon</i>

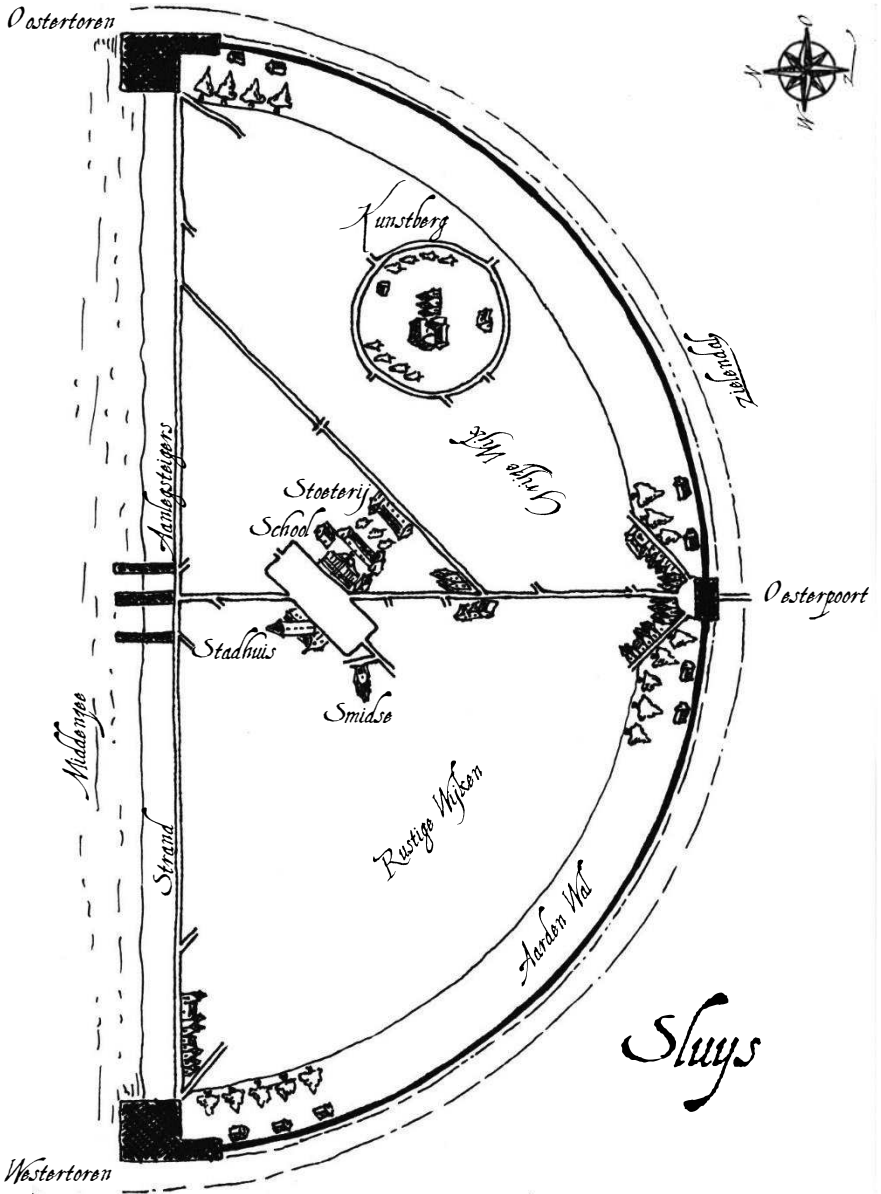
Aantekeningen

Kaarten

Bolwerk

Aantekeningen

Sluys

Zoals elke ochtend draait Sofia zich nog eens om op haar strozak terwijl haar jongere broertje Philippe de kamer uitrent nadat hij, zoals mama dat had opgedragen, grote zus uit de veren heeft gejaagd. Ook zoals gewoonlijk, beeldt ze zich nu honderd tellen lang in dat ze een kat is om zich in gedachten naast Henry op het schapenvel bij de open haard te nestelen.

Henry, de rosse huiskater, lijkt immers zijn dagen te vullen met zich te verplaatsen van zijn restjesbak naar zijn drinkschoteltje, dat nog ooit tot het feestservies van oma heeft behoord, om af te sluiten op zijn vaste stek voor het knetterende haardvuur. Daarbij lijkt hij zich nooit echt iets aan te trekken van het ongedierte dat regelmatig triomfantelijk voorbij zijn snoet paradeert.

Ooit lag hij in zo'n diepe slaap in de eerste lentezon op het erf dat hij zelfs niet doorhad dat de legkip een poepje had geplant tussen zijn twee oren. Een zeldzame keer echter heeft hij zijn kop opgeheven toen de tred van de

muis versnelde richting zijn bakje waarin het overschot van de schapenbout op hem lag te wachten.

Oma zou dit schouwspel voor geen geld van de wereld willen missen hebben. Ze zat de laatste jaren van haar leven regelmatig in de grote geborduurde stoel in de hoek van de leefruimte. Wanneer de kinderen 's avonds thuiskwamen, vroeg ze eerst hoe hun dag was geweest om vervolgens tot aan het avondeten alle avonturen van Henry met grote gebaren en al even grote woorden te verkondigen.

Voorbijgangers zouden haast geloofd hebben dat ze eerder een tijger in huis hadden en dat deze hun eigendom zou verdedigen tot de dood. Vaak ging het dan om een vogeltje dat zich te pletter had gevlogen tegen de ruit, half versuft op de deurdorpel zat uit te rusten, maar dan vooral pech had dat Henry voorbij slofte om in de plantenbak aan de voordeur zijn gevoeg te doen om dan via Henry's bek voor oma's voeten te belanden. Henry was haar grote held. Ze zou trots zijn dat deze bewaker nu zijn dorst kan lessen uit háár servies.

Na een tweede rumoerig bezoek van Philippe kan Sofia niet anders dan opstaan, aangezien de kleine vlegel haar deken heeft meegenomen als beschermingsmantel tegen de vuurspuwende draak. Zo noemt hij de haard altijd.

In het begin hebben mama en papa geprobeerd hem duidelijk te maken welke woorden alle voorwerpen om ons heen dragen, maar al snel kwamen ze erachter dat

vooral het avonturiersvocabularium was blijven hangen. Vooral papa kon het moeilijk aanvaarden dat zijn zoon, de zoon van dé stadsleerkracht, liever met zijn hoofd in de wolken dan wel in de boekrollen vertoefde.

Nu heeft papa zich erbij neergelegd. “Alle kinderen komen op hun pootjes terecht! Niet altijd op de manier zoals wij, ouders, het zouden willen, maar toch komen ze er wel!”, spreekt hij dan plechtig, liefst nog met een pul gerstenat in de hand en zoveel mogelijk publiek rondom hem. Voor vele ouders is deze filosofie een geruststelling gezien de vele oorvegen die onderweg van en naar de school in de omliggende straten galmen. Het biedt hen een toekomst, een droombeeld dat hun gekijf en gefoeter ooit hun vruchten zullen afwerpen.

Sofia werpt bij het binnenkomen van de woonkamer een jaloerse blik op Henry, ritst haar deken uit de handen van ridder Philippe en drapeert deze rond haar schouders om de ergste kilte van de ochtend uit haar lijf te verjagen. Gelukkig dwarrelt het eerste sliertje aroma van de havermoutpap die op het vuur staat te pruttelen haar neusgaten binnen en loopt mama haar stilzwijgend voorbij.

“Rust!”, fluistert ze stilletjes en ploft neer op haar krukje aan tafel. Heel even droomt ze weg en bestaat de wereld enkel uit haarzelf. Geen drukke broer, geen onnodige vragen van mama, geen papa die nog wat spullen voor de les van vandaag bij elkaar schraapt... enkel Sofia en haar

kom havermoutpap die op wonderbaarlijke wijze voor haar neus is verschenen.

Met oma in de buurt gebeurden zulke wonderen dagelijks, tot grote ergernis van mama. Terwijl Sofia in haar eigen hoofd ronddwaalde, was plots haar kom afgeruimd, stonden haar schoenen op hun plaats of was haar bed opgemaakt.

Als klein kind dacht Sofia altijd dat ze magische krachten had en dat ze met haar overpeinzingen op één of andere manier voorwerpen kon verplaatsen. Later meende ze dat er onder haar bed een legertje huiselfen woonden dat haar als koningin beschouwde en alles voor haar deed. Toen haar broer echter in lachen uitbarstte bij dat verhaal, begon ze toch maar te aanvaarden dat oma haar een handje hielp. Als zelfs de fantasierijke Philippe niet in die verhalen geloofde...

Maar oma is er al een poos niet meer. Waarschijnlijk heeft mama in de loop der jaren de strijd opgegeven en heeft zij de taak als Sofia's meid van oma overgenomen.

Terwijl papa in een grote plas regen vermengd met bloed van de slagerij plenst, huppen Philippe en Sofia hem zo snel ze kunnen achterna. Wodan, de slagerszoon, komt vliegensvlug aansluiten, kijkt Sofia knipogend aan en probeert net zoals de anderen meester Joos' grote passen bij te benen.

Het aansluiten van de slagerszoon zorgt bij Sofia zoals steeds voor de nodige moed om haar ochtendloopje tot een goed einde te brengen. Steeds wanneer hij met zijn

glimlach naast haar verschijnt, groeien Sofia's ogen en gaat haar hart sneller slaan. De pijn vloeit meteen uit haar benen en haar stap versoepelt zienderogen.

Hoewel ze alles uit de kast moeten halen om bij te blijven, vinden de twee jongeren toch steeds de tijd, kracht en vooral adem om speelse gesprekken te voeren. Af en toe barst Sofia daarbij in luid lachen uit, waarop papa de sfeer met één welgemikte blik het straatbeeld uitjaagt.

Het houdt Wodan alvast niet tegen om verder te fluisteren over de kip die gisteren nog drie minuten door de slagerij heeft gefladderd nadat hij haar vakkundig de kop had afgekapt. In haar laatste momenten was ze er dan ook in geslaagd te ontsnappen naar de nabijgelegen keuken en vol in de pot soep te schijten.

De slagersvrouw was razend geworden op de slager die woedend achter Wodan aanzat, die op zijn beurt vloekend de koploze kip probeerde te strikken. Uiteindelijk viel het beest zonder waarschuwen uit de lucht neer, recht op het slagersblok, naast het kapmes dat haar uiteindelijk fataal was geworden, te midden van de briesende slagersfamilie.

Het werd enkele tellen muisstil. De slager was de eerste die bezweek onder de omstandigheden van dit bizarre tafereel en het uitproestte, waarna zijn vrouw en Wodan het ook op een lachen zetten. Het goede gevoel van dit unieke familiemoment zorgde ervoor dat Wodan twee extra worstjes mee had gekregen vanochtend.

Voor hem is er alvast geen twijfel: Sofia en haar broertje zullen deze middag mee kunnen smullen van het vakwerk

van zijn ouders. Het is immers een ongeschreven regel in de vriendenkliek dat ieder deelt wat hij heeft.

Eén worstje hangt al half uit zijn knapzak te bungelen wanneer het tempo de hoogte ingaat en de jonge benen zich langzaam vullen met lood. Sinds de dood van zijn moeder lijken papa's stappen nog eens een voetbreedte langer te zijn geworden. Het zorgt er in elk geval voor dat de drie jongeren, nu al vier straten verder, niet meer de tijd hebben om op te kijken en zo haast missen dat de smidse er deze ochtend doods en verlaten bijstaat.

Enkel de ijzige stilte op deze eerste herfst dag doet hen beseffen dat deze dag anders zal zijn dan alle voorgaande. Hoewel er zoals gewoonlijk, behalve op woensdag, in de straat een heerlijke geur van versgebakken brood hangt en de herfstanemonen volop in bloei staan in de bloembakken, hangt er een bedrukte sfeer. Mensen kijken elkaar stilzwijgend aan en loeren argwanend in het rond wanneer ze de deur uitgaan. Andere dagen is papa druk bezig met begroetingen van voorbijgangers vriendelijk te beantwoorden, maar deze keer is er nog geen enkele "Goede morgen meester Joos!" uitgesproken.

Het is pas wanneer hij halthoudt voor de lege en stille smidse dat hij lijkt te beseffen dat er iets aan de hand is. Dat zijn zus, Elinor, en haar gezin onheil is overkomen.

Vier jaar geleden, zo lang is het geleden dat papa en tante Elinor elkaar op die verdomde miezerige Dodendag hebben gesproken. Tante was met oom Berend en nichtje

Sarah op bezoek om samen met oma de dood van opa, tien jaar daarvoor, te herdenken.

Deze feestdag geeft al zeer weinig reden tot pret en als het weer dan ook nog alle tinten grijs vertoont, zakt de sfeer helemaal onder nul, net zoals de temperatuur die avond.

Alleen de pup Boemel kon die dag enkele glimlachen op de monden toveren. Vooral oma barstte regelmatig in lachen uit wanneer Henry zich weer maar eens gestoord voelde door dat kwispelende mormel dat nog niet besepte dat een klauw van een kat stevig kan binnenkomen.

Na enkele speelse en welgemikte sprongen van Boemel bovenop de nietsvermoedende slapende kater, was het welletjes geweest. Een stel goed geplaatste nagels en duidelijke bries luidden de aftocht van Henry in. Zijn pluimstaart verdween duidelijk geïrriteerd tussen oma's benen onder de geborduurde stoel in de hoek van de kamer.

Ondertussen werden de bekers al te regelmatig gevuld met jenever uit de kruik die traditioneel enkel ontkurkt werd op Dodendag. Het was de kruik die opa had opengetrokken aan de vooravond van de Grote Oversteek.

Enkel papa, tante Elinor en oma mochten ervan drinken, tot ongenoegen van oom Berend die zich van in het begin van zijn relatie met tante Elinor al buitengesloten voelde. Hij dacht eindelijk voet aan grond te krijgen toen opa hem op een dag vroeg om de sluitingen van zijn zadelriemen te repareren.

Het was één van zijn eerste bestellingen als zelfstandige smid in Sluys en hij had er daarom naar eigen zeggen zijn hart en ziel ingelegd. Op elke sluiting had hij een hart met de initialen van opa en oma aangebracht, een meesterwerkje dat niet echt thuishoorde op rijuitrusting. Oom Berends hemel stortte dan ook in toen bleek dat een scherpe rand van één van deze sierstukjes de onderste zadelriem had doorgesneden waardoor opa van zijn paard was gedenderd. Niemand weet of dat het leven heeft gekost aan opa in de strijd die volgde op de Grote Oversteek... maar papa verkondigde die Dodendag alvast zijn mening.

Papa's goede manieren en welbespraaktheid waren die donkere avond gehuld in nevelen van alcohol. Zowel hij als tante kwamen net op dreef om het enige leuke deel van de dag in te luiden: samen jeugdherinneringen ophalen. Het verhaal van de opgeblazen kikkers in de sloot achter hun huis en de eerste zoen van tante Elinor onder de maretak om de hoek waren net verteld, toen oma plots de Grote Oversteek vermeldde en prevelde hoe erg ze opa miste.

Normaal kantelde oma's humeur, geholpen door de sterke drank, gezwind over naar vrolijkheid, maar voor deze tiende herdenking was er duidelijk enkel plek voor treurnis.

De stemming ontplofte in Berends gezicht. Hoewel hij al geleerd had om rustig bij het haardvuur te blijven hangen zonder iets te zeggen en op te gaan in het interieur, was

alle aandacht plots op hem gericht. Het scherpe hartje... van zijn hand... de valpartij en opa's dood niet veel later... De woorden die nooit in één zin mochten worden uitgesproken vonden plots wel hun weg via papa's mond als een dolksteek dwars door het hart van tante Elinor en oom Berend.

Terwijl oma aanvankelijk probeerde door het raam te blijven turen naar de ijskristallen die zich langzaam op het glas begonnen te vormen, keek ze uiteindelijk toch naar Berend... en zweeg. Tante vatte de oorverdovende stilte op als een bevestiging van wat papa net had verkondigd en gooide uit woede het kruikje jenever met volle kracht in het vuur.

Een steekvlam vulde de woonkamer met dreigend rood licht en accentueerde grimmige schaduwen op de gezichten van de familie. Het leek alsof iedereen bezeten naar elkaar staaarde en klaarstond om de aanval in te zetten. Met het uitdoven van de grootste vlammen verdwenen echter niet enkel de dreigende schaduwen van hun gezicht, maar leek ook alle warmte weg te vloeien.

Wat achterbleef was een stille kilte die zich diep in de harten van papa en tante vestigde. Oom Berend stond akelig rustig op, klopte zijn witgebakken kleien pijpje tegen de schoorsteenmantel uit en keek even neerslachtig in de richting van zijn schoonfamilie. Hoewel hij met niemand oogcontact maakte, was het duidelijk dat hij éénieder van Sofia's gezin aansprak. "Bon, dat weten we dan eindelijk ook...", zei hij ijzig kalm, sloeg zijn mantel

om, droeg tante en nicht Sarah op hetzelfde te doen en slofte schuddebollend de deur uit, de koude in.

Mama had nog een voorzichtige poging gedaan om de meubelen te redden, maar haar goedbedoelde hand werd kordaat, maar tegelijk ook begripvol door tante Elinor van haar schouder gehaald, vóór het drietal langzaam oploste in de duisternis van de herfstavond.

Vier jaar lang al is er 's morgens dit gênante moment waarop papa voorbij de smidse davert, zijn blik even naar binnen werpt om vervolgens nog driester verder te stappen. Beleeft hij steeds weer die Dodendagavond of is hij steeds weer ontgoocheld omdat tante hem niet tegemoetkomt om hem te omhelzen?

Niemand kan echt hoogte krijgen van meester Joos, zelfs Sofia en Philippe niet. Philippe was vier jaar geleden in elk geval nog te jong om te beseffen wat er speelde, maar Sofia had het allemaal heel bewust meegemaakt. Elke dag kruist ze alvast haar vingers in de hoop dat het die dag wel in orde komt, hoewel ze al ontelbare teleurstellingen achter de rug heeft.

Deze keer staan ze stil voor de grote smidsepoort met een prachtig ingewerkt raam, die niet enkel dienstdoet als inkom, maar ook als versierde vitrine. Elke maand zag Sofia haar nicht druk in de weer met borstel en verf om er een nieuwe tekening op aan te brengen met als doel de klanten te lokken en de buurt wat op te vrolijken.

Deze maand had Sarah er een prachtige reuzenpompoen op getekend die in wel vier schakeringen van oranje was

ingekleurd. Ze had er een zeer gedetailleerde egel aan toegevoegd en het geheel afgewerkt met eikenbladeren die alle kleuren tussen groen en bruin vertoonden. Vandaag steken er echter enkel glasscherven dreigend naar binnen alsof Joos, Sofia, Wodan en Philippe in een monsterlijke bek met enkele kanjers van hoektanden staren.

De ruimte wordt niet opgelicht door de gloed van vuur en gloeiende kolen én er komen ook geen metalige klanken of zuchten wind naar buiten. Er hangt slechts een dichte schemer die net niet verhult dat alles omvergeworpen is en er heel wat materiaal op de werktafels ontbreekt. De hele zaak lijkt leeggeroofd en na enkele voorzichtige malen “Hallo?” van papa blijkt dat niet enkel het materiaal, maar ook de mensen verdwenen zijn.

Meteen zijn de afgelopen vier jaren vergeten. In halve radeloosheid ramt papa zijn vuist op de deuren van de burens, grijpt hen bij de vest wanneer deze voorzichtig de deur openen en smeekt wanhopig om info over afgelopen nacht.

Een geschrokken buurman staat neus aan neus met Joos die hem nog steeds stevig bij de kraag heeft. “Wat is hier gebeurd? Alsjeblieft, waar is mijn zus? Niet nog eens...”, stamelt de meester met vochtige ogen.

Iedereen in Sluys kent het verhaal van Jozef Erven, de vader van Joos en Elinor en de grootvader van Sofia, Philippe en Sarah. In de nacht van de Grote Oversteek had

Sluys

Jozef zijn wapenuitrusting al bij elkaar gezocht toen Joos de trap kwam afgepikkeld.

Bij een banaal balspel op het speelplein van de school een week voordien had de voet van de meester een tik van de jonge Ator gekregen waardoor Joos mank stond. Het was een stom ongelukje waar ze al een week lang de spot mee dreven. Die nacht had het echter grote gevolgen voor papa en de familie Erven.

Terwijl de Koninklijke Garde de afgevaardigde van hun familie stond op te wachten, was het opa die zich als eerste aanbood en zo voorkwam dat Sofia's gezin vaderloos achterbleef.

Het is dus ook niet geheel eerlijk dat papa oom Berend verwijt dat opa dood is aangezien papa zelf niet in staat was geweest te dienen. Vandaar ook dat tante Elinor vol onbegrip in woede uitbarstte die beruchte Dodendagavond tien jaar later.

Jozef was veruit de oudste soldaat die op de steiger stond te wachten op het volgende marineschip van de Kroon. Hij was als één van de weinigen te paard, aangezien de leden van de familie Erven hun sporen voor de Kroon al verdiend hadden en bij hun aankomst in Sluys, een dertigtal jaar geleden, al een aardige duit hadden vergaard.

Jozef, zijn vrouw en twee kinderen werden zeer gerespecteerd in Sluys én Oversluys omdat ze regelmatig gingen kopen én helpen bij de verschillende vakwerklieden die beide dorpen telden.

Zijn uitrusting met rode en gele accenten verraadde dat hij al eens onder de wapens had gelegen bij de dynastie

van Rumoldus, het heersende koningengeslacht van Waterheuvel. Zijn prachtige zadel met de meesterwerkjes van zijn schoonzoon lokte nog meer ontzag en bewondering uit.

Iedereen was het erover eens dat Jozef geen gewone soldaat was in het leger, maar dat hij met zijn uitstraling én ervaring, waar iedereen enkel het raden naar had, ongetwijfeld een tent onder zijn hoede zou krijgen, zo niet een heel bataljon of zelfs een cohort.

Mensen stromen toe om Joos te kalmeren en op te vangen. Zwevend tussen hoop en ontredding schiet zijn blik van het ene gezicht naar het andere, van medelijden naar angst naar begrip. Niemand veroordeelt Joos en evenveel mensen durven hem de harde waarheid te vertellen.

Wanneer uiteindelijk de bakker, die op het moment van de feiten aan de overkant van de straat al volop met zakken meel liep te zeulen, zijn relaas doet, wordt elk stukje hoop bij Joos één voor één kapotgeslagen.

De grote donkere koets, de anonieme in het zwart geklede soldaten van wie enkel de rode en gele naad op hun mantel verraadt dat ze Rumoldus dienen en het hals over kop vertrekken, katapulteren Joos opnieuw naar de nacht voor de Grote Oversteek. Alles in zijn hoofd draait en zijn onderste ledematen kunnen het gewicht van zijn last en lichaam niet meer dragen...

Het laatste familielid dat uit bed was gelicht door de Koninklijke Garde was opa. Het was de laatste keer dat papa hem had gezien.

Terwijl zijn geklede broek zich langzaam volzuigt met bruine modder, ebt zijn trots, die al die jaren tussen hem en zijn zus in heeft gestaan, weg. Op zulke momenten beseft men pas hoe belangrijk het is te koesteren wat je in handen hebt... Joos is na zijn vader nu ook zijn zuster kwijt.

Sofia staat er wat versuft bij. Terwijl Wodan zich ontfermt over meester Joos en hem ondersteunt om recht te komen, trekt zij zich terug in haar hoofd. Langzaam dooft het licht rondom haar en ook het geroezemoes van de toegestroomde burenen verstomt. Enkel het eeuwigdurende getik van hamers en truwelen vindt nog een weg naar haar bewustzijn.

De inwoners van Sluys, en Sofia dus ook, zijn ondertussen gewend geraakt aan dit ritmische achtergrondgeluid. "Het is de enige overgebleven wandklok van Sluys", had oma haar ooit geantwoord nadat Sofia had gevraagd wat dat geluid eigenlijk was.

Oma vond dat Sofia toen nog te klein was om te weten dat er aan de rand van Sluys grote verdedigingsmuren werden opgetrokken. "De wandklok", leek haar toen een fijn antwoord omdat deze voor de kinderen iets mysterieus had.

Na het verdwijnen van de laatste klokkenbouwer tijdens de slag na de Grote Oversteek, was niemand er nog in geslaagd de stukjes techniek draaiende te houden. Het

laatste exemplaar hing, en hangt vermoedelijk nog steeds, in het kantoor van de baljuw en is dus niet toegankelijk voor kinderen en jongeren. Daar kom je enkel terecht wanneer je een belangrijke mededeling of vraag voor de koning hebt, of wanneer je iets grondig mis hebt gedaan... zoals Ator, de zoon van Sien van Peerkendrees.

Ator zat ook op school bij meester Joos. Hij kreeg de moeilijkste oefeningen van allemaal en zou weldra zijn vleugels uitspreiden en een eigen leven gaan leiden. Met zijn achttien zomerzonnewendes was Ator de oudste van alle leerlingen die nog op school aanwezig waren.

Dat waren er op zich niet veel aangezien de jongere gezinnen de kinderen vooral mee lieten werken om voldoende inkomsten en brood op de plank te hebben. De laatste veertien jaar waren immers hard geweest met het verlies van Oversluys en het wegvallen van de bijhorende handelsposten en de toegangspoorten tot het luxueuzere Anderstad, de hoofdstad van Schapenheuvel.

De jonge generatie ouders van vandaag was zelf nog niet volwassen in de Glorietijden en hebben dus hun eigen leventje opgebouwd tijdens de Crisis.

Hun huisjes wijken enorm af van de traditionele charmante havenwoningen met rieten daken die aan de zijkant van het dak nog prachtig uitgesneden en beschilderde stormlatten hebben hangen. Tegenwoordig wordt elk nieuw huis afgedekt met kille grijze leisteen die massaal wordt ingevoerd vanuit het gebergte in

Sluys

Hogeweg. De vaak witgekalkte lemen gevels krijgen nu regelmatig gebakken kleistenen naast zich. Waar de deurstijlen vroeger met prachtige eiken planken uit het Morenwoud werden afgewerkt, gebruikt men nu vooral dennenhout uit het nabijgelegen Oester. Ze nemen zelfs de moeite niet om de schors eraf te steken.

Ze kruipen in de winter liever vroeg in bed om hout te besparen dan dat ze zoals de vorige generatie bij elkaar kruipen met hamers en beitels om prachtig steekwerk ter versiering van het straatzicht te maken.

Sluys verandert zo meer en meer in één grote grauwe kazerne en verliest onverbiddelijk haar oude charme met het verdwijnen van de prachtige huisjes waarvan de felgekleurde uitgesneden figuurtjes zowel in de zomerzon als in het winters lantaarnlicht een streling voor het oog zijn. Enkel de westkant van Sluys is nog onaangeroerd, aangezien de vuurpijlen van de Ramannen uit Schapenheuvel zo ver niet reiken. Daar, in dat authentieke deel van Sluys, wonen de families van Sofia, Wodan en Ator.

Weg van alle zorgen hielden deze kinderen zich, behalve met het maken van hun huiswerk, bezig met spelletjes op straat, het lezen van een boek, maar bovenal het plegen van kattenkwaad.

Ator, die eigenlijk al lang geen kind meer was, had deze fratsen tot een kunst verheven. Hij verscheen te pas en te onpas op de meest onmogelijke plekken om de mensen van de buurt te laten schrikken. Nog voor deze goed en wel beseften wat er gebeurd was, kon hij zich vliegensvlug

Sluys

en onhoorbaar uit de voeten maken zodat niemand hem ooit echt betrapt had. Enkel zijn verhalen tegenover de andere jongeren bewezen dat het weldegelijk hij was die schuilging achter al deze streken.

Zo was hij er ooit in geslaagd om met Wodan over de muur van de brouwerij van Hugo in het zuidwesten van Sluys te klauteren, daar de restjes gerstenat uit de teruggebrachte kruiken te slurpen om vervolgens aangeschoten opnieuw over de omheining te verdwijnen. Wodan, hoewel hij toch een vol jaar jonger is dan Ator, leek net iets beter tegen de alcohol te kunnen en sprong behendig naar beneden om vervolgens snel het hazenpad te kiezen. Ator daarentegen voelde vooral de stad rondom zich draaien, misstapte zich lelijk en plensde pardoes in het varkenshok van de familie Speck. Wonderbaarlijk genoeg raakte de speelvogel ook toen weer weg met zijn kapriolen, maar niet zonder een flinke lap van zijn broek achter te laten in de schaduwrijke appelboom.

Hoewel Ator dat speelse en goedlachse bleef behouden, ging er achter die kamerbrede façade een duistere kant schuil. Sofia's familie had veertien jaar geleden geluk gehad dat opa nog sterk genoeg was geweest om de familie te vertegenwoordigen aan het front. Bij Ator was enkel zijn vader Hossam in staat geweest de eer van zijn gezin hoog te houden. Na de Grote Oversteek was er helaas maar één iemand teruggekomen... En dat waren noch Sofia's opa, noch Ators vader.

Hij en moeder Sien waren alleen achtergebleven en moesten vervolgens jaren vechten tegen de armoede en honger om het huisje van Peerkendrees in bezit te houden. Dit was dan ook een bijzonder en zeer gewild huis, want hij had er zijn levenswerk van gemaakt om elk zichtbaar plekje hout zo te sculpteren dat een tochtje langs en door zijn huis één groot beeldverhaal over de geschiedenis van Waterheuvel was. Hoewel elk huis bovenop de schoorsteen een mooie gesmede schouwkap had staan om de veelvuldige regen in dit land buiten te houden, sprong het smeedwerk van Peerken er met kop en schouders bovenuit. Om te voorkomen dat de kap, zoals bij de meeste huizen, volgekakt zou worden door de eindeloze troep meeuwen, had hij destijds een sculptuur van zijn huwelijksdag gesmeed van het moment waarop zijn vrouw Mit hem de Levieten las omdat hij de eerste huwelijksnacht te dronken was geweest om het huwelijk te voltrekken. De verwijtende vinger van Mit diende daarbij als windwijzer, die het meeste van de tijd naar het westen wees.

Er werd in Sluys dan ook vaak lachend gezegd dat de wind uit het Mitwesten kwam, tot groot jolijt van Peerken, maar iets minder van zijn dame, die het ondertussen toch al had afgeleerd zich te schamen voor dat soort grappen en grollen van manlief.

De afgelopen Eerste Lentedag gebeurde echter het onvermijdelijke. Sien en Ator konden niet altijd alle eindjes aan elkaar knopen met het uitvoeren van klusjes en het verkopen van kleine gebakjes of bloemstukjes. Soms

Sluys

moesten ze geld zoeken en lenen bij kennissen en vrienden die, zoals het de gewoonte was in het Sluys van de Glorietijden, de openstaande schuld met veel plezier kwijtscholden wanneer na enkele maanden duidelijk was dat er geen terugbetaling zou volgen.

Iedereen kende hun situatie en sprong met veel plezier bij. "Een gelukkige Sluysenaar maakt immers een prachtig Sluys voor anderen, waardoor iedereen gelukkig is!" Sofia heeft deze leuze altijd lang en ingewikkeld gevonden, maar het typeerde de inwoners wel.

Helaas zorgden sporadische aanvallen en blokkades op zee van de Ramannen ervoor dat steeds minder Sluysenaars nog écht gelukkig waren. Hoe kan je ook wanneer je jouw huis of dat van de buur in rook ziet opgaan en weet dat er een doods, afzichtelijk stenen bunkertje in de plaats komt?

Een groep zogenaamde vrienden van Sien, ondertussen zelf in geldnood, waren naar de baljuw gestapt om raad te vragen over deze netelige financiële kwestie. De norske oude baljuw, die tegen zijn zin in opdracht van de Kroon vanuit Kiliaanstad naar hier was verhuisd, had het groepje afgewimpeld met de raad het huis van Peerkendrees in beslag te laten nemen.

Die boodschap sloeg bij Sien in als een bom. Verraden en in de steek gelaten door haar benen, zeeg ze radeloos neer in haar portaal.

Ator kwam op dat moment net thuis nadat hij bij Roos, de weduwe van de voormalige klokkenmaker, het riet op het dak was gaan herschikken zodat ze 's morgens in haar bed